

Kronika konce světa

Shigor Birdman

*Ilustroval
Jiří Husák*

**Kronika
konce
světa**

—

**Shigor
Birdman**

Kronika konce světa

—

Shigor Birdman

*Ilustroval
Jiří Husák*

Mystery Press
2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Shigor Birdman, 2009 | 2024

Cover & Illustration © Jiří Husák, 2024

Book design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-596-8 (pdf)

Knihy Shigora Birdmana
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Stará béčková legenda
Stará béčková legenda
Brutální béčkový masakr

Samostatné knihy
Kronika konce světa

Připravujeme
Pekelná béčková jízda

Prolog

Když mi bylo sedmnáct, začal jsem si psát deník. Mimo jiné proto, že to na gymplu dělal kdekdo, hlavně spolužačky. Dávaly si ho navzájem číst, občas jim ho někdo ukradl a pak k hanbě a vzteku postižené nahlas předčítal zbytku třídy, která se tím úžasně bavila, zvlášť když to bylo něco opravdu osobního. Taky jsem si to vyzkoušel, protože jsem byl tajně zamilovaný do jedné holky a zkusil jsem se z toho vypsát, byť v mém případě to nebylo do sešitu, ale do zaheslovaného souboru na harddisku staré dvě stě osmdesát šestky. Chytilo mě to a začal jsem si tam psát všechno možné, bavil jsem se sám se sebou a vymýšlel a snil a plánoval. Po škole jsem s tím skončil a nikdy jsem se k tomu nevrátil, místo toho jsem začal psát různé povídky a články a zkoušel je cpát do nejrůznějších časopisů nebo aspoň na internet. Časem se z toho stala práce a vlastně mě psaní úplně přestalo bavit.

Teď jsem o dost starší a rozumnější. A mnohem zoufalejší než jsem kdy byl. Tenhle deník začínám psát proto, že potřebuju zoufale s někým mluvit, alespoň sám se sebou. Pomalé ťukání do displeje a snaha co nejlépe formulovat věty a myšlenky mě aspoň trochu vrací do minulosti a světa, který už skončil. Kdo ví, možná se časem najde nějaký

náhodný čtenář, který u mé mrtvoly najde mé PDA a nějakým způsobem ho dokáže zprovoznit, aby si přečetl mou kroniku konce našeho světa.

Když se blížil přelom tisíciletí, spousta lidí bláznila s koncem světa. Tehdy mi to přišlo k smíchu, ale nakonec k tomu došlo, jen o čtyři roky později. Nečekaně a zpočátku vlastně docela příjemně – dovolenou, do které jsem vkládal velké naděje, protože jsem zoufale potřeboval změnu. Práce v realitce, ač dobře placená, mě deptala. Pokusy o odrea-gování se návratem k psaní, když už jsem si na to našel čas a síly, dopadaly hrozně, a přítelkyně mi neustále nadávala, že na ni nemám čas. A tak jsem jí navrhl, že si uděláme pořádnou dovolenou.

Její první návrhy na drahou klasickou rekreaci někde u moře jsem zavrhl, protože mi splácení impulzivně koupeného auta a bydlení dělalo brutální díru do rozpočtu. Sice chvíli stála na svém a střídavě navrhovala a obhajovala Řecko a Španělsko, ale pak přišla s nápadem na robinzonádu, pobyt naprosto mimo civilizaci na starém majáku. Ta myšlenka se mi zalíbila, ale vymyslel jsem mnohem lacinější a jednodušší variantu. Domluvil jsem se se svým starým kamarádem Honzou, přibrali jsme jeho manželku Pavlu a všichni čtyři jsme si pronajali chatku v horách, na totální samotě. Na zkoušku na týden, bez telefonu a kontaktu s okolním světem, maximálně s televizí, pokud by nás přestaly bavit procházky po okolí, večerní popíjení a vůbec co nás napadne.

Jeli jsme mým autem, novou toyotou s náhonem na všechna čtyři kola, kterou vlastně pořád ještě nemám splacenou, ale nemyslím si, že by se ještě kdy našel někdo, kdo by se ze mě pokusil zbytek splátek vyrazit.

Naložili jsme auto zásobami, pivem, vínem a ginem pro Pavlu, přidali jsme nějaké společenské hry, a dokonce

i volejbalovou síť. Když jsme se nakonec podle mapy a výkřiku moderní techniky zvaného GPS nějak dokodrcali až k chatě, byl jsem pořádně utahaný a dost jsem přemýšlel, jestli to nebyla chyba. Nejbližší vesnička byla skoro osm kilometrů daleko a na lesních cestičkách jsem mnohokrát zastavoval a zmateně koukal na chytrý elektronický přístroj, který trval na tom, že teď mám odbočit do lesa a prorazit skrz stromoví rovnou k cíli. Honza se mi smál, s papírovou mapou v rukou, do které občas koukal, ale navigovat odmítl. Prý jsem si chtěl zkusit něco úplně jiného, tak ať si to užívám.

Rozmrzelost mě přešla ve chvíli, kdy jsme konečně dorazili na místo a vystoupili u malé dřevěné chatky uprostřed divočiny na hřebeni. Výhled byl nádherný, kazily ho jen skvrny umírajícího lesa a rozeznatelná civilizace dole v údolích. Odemkli jsme si, otevřeli okna a dveře dokořán, abychom vyvětrali, a začali vybalovat a zkoumat, jak bude ta horská robinzonáda fungovat.

Chatka sice byla vybavená trochou modernějších věcí, ale kromě elektrického generátoru kvůli čerpadlu do studny dole pod chatou a plynového bojleru jsme nic z toho nepotřebovali. Na televizi jsme ani nepomysleli. Zkoušeli jsme hledat v lese houby, vztekali se, že borůvky ještě nejsou zralé, a stráň u lesa se ukázala jako ideální místo pro dlouhé milování s Renátou za svitu hvězd. Naprostá idylka. Po několika dnech jsme začali zvažovat, že sjedeme na chvíli dolů někam do dosahu telefonního signálu a prodloužíme si všichni dovolenou o další týden.

Začátek konce

*10. srpna roku 0,
středa, poledne*

Ale než jsme se stačili odhodlat ke kratičkému návratu na hranici civilizace, abychom si pobyt mohli prodloužit, idylka náhle a brutálně skončila, když se Pavla najednou zhroutila. Nejdřív jsme si mysleli, že ji zmohla kombinace horka a pár ginů s tonikem, které si dala ještě před obědem, ale dostala třesavku, která naznačovala, že by to mohlo být něco horšího. Doufal jsem, že to bude jen návrat přechozené lehké chřipky. Sám jsem měl první den dovolené dojem, že na mě něco leze, ale přičítali jsme to přechodu z civilizovaného smogu do mnohem čistějšího vzduchu hor.

Jenže Pavla během dvou hodin upadla do deliria, celá se třásla a mumlala nesmysly. Naložili jsme s Honzou Pavlu zabalenou do deky na zadní sedadlo a vyrazili dolů do nejbližší vesnice chytit alespoň mobilní signál. Vyděšenou Renátu jsme nechali hlídat chatku se slovy: Neboj se, brzy se vrátíme.

Pořád si vyčítám, že jsem s ní v jejích posledních chvílích nebyl.

Jeli jsme hrozně pomalu, protože jsem se snažil, aby auto moc neskákalo. Trvalo skoro dvě hodiny, než jsem se těsně před vesnicí konečně dostal na pevnější cestu a mohl

zrychlit. Projeli jsme kolem několika domů a dorazili na návěs. Nikde nebyla ani noha.

„To vidláci ještě spí?“ zeptal se nervózně Honza.

„Je středa, vole, makají.“ Ale i mně byl ten podivný klid podezřelý. Vylezl jsem z auta. Honza pohladil Pavlu po zpoteném obličejí. Měla zaťaté zuby, ve tváři vtisknutou podivnou grimasu a oči se jí pod zavřenými víčky neklidně pohybovaly.

Mobil jsem si zapnul ve chvíli odjezdu, ale signál nebyl ani ve vesnici. Naštěstí na návsi stála žlutá telefonní budka, vyrazil jsem k ní.

Nefungovala.

„Počkej u ní, budka nefunguje, zkusím se podívat po telefonu!“ křikl jsem na Honzu. Pohlédl jsem na malinkou budovu obecního úřadu spojeného s poštou, porovnal otvírací hodiny na ceduli se svými hodinkami a zamířil jsem o barák vedle. V duchu jsem si sumíroval omluvu a žádost o zapůjčení telefonu. Zazvonil jsem. Podruhé. Potřetí. Nikdo neotvíral.

„Haló? Je někdo doma? Hej!“

U druhého domu jsem pořídil stejně. Taky mi nikdo neotevřel. Hlavou se mi honily neklidné myšlenky. Vrátil jsem se k autu. Honza se o něj opíral u otevřených zadních dveří, jednou rukou mechanicky hladil Pavlu. Když jsem se přiblížil, podíval se na mě. Obličej měl úplně šedý.

„Johanne... Mně začíná být hrozně blbě,“ procedil skrze zuby.

„Vole, neblbni, jenom se bojíš o Pavlu...“

„Ne... fakt. Vlezu si do auta. Zkus najít pomoc.“

Pomohl jsem mu sednout si do auta. I on měl ve tváři vepsanou bolest a potil se, stejně jako Pavla. Dostal jsem strach. Ať už to bylo, co to bylo, buď to bylo nakažlivé, nebo jsme se otrávilí nějakou konzervou. Zamířil jsem k dalšímu

baráku. Všiml jsem si, že jsou dveře pootevřené. Zazvonil jsem a zavolal. Když se mi nikdo neozval, zabušil jsem na dveře. Slyšel jsem, jak na dvorku za barákem kdákají slepice. Zvířata byla to jediné, co bylo v téhle malé mizerné dědině slyšet. Jinak nic. Nikde nehrálo ani rádio.

„Jak v nějakém zatraceném filmu,“ zavrčel jsem a vešel do baráku. Měl jsem pocit, že cítím zvratky.

„Haló? Je tady někdo? Potřebuju...“

Pak jsem sklopil pohled a ztuhl na místě. Na chodbičce ležela nějaká stará paní v noční košili, zkroucená v naprosto nepřirozené poloze.

„Paní? Paní, jste v pořádku?“

Byla to hloupá otázka, ale byl jsem v šoku. Nevěděl jsem, co mám dělat. Pomalu jsem k ní přistoupil a strčil do ní prstem. Nepohnula se. Zkusil jsem ji obrátit. Musela být už nějakou dobu mrtvá, byla celá ztuhlá. Tvář měla zkroucenou do stejné grimasy, jakou měla na zadním sedadle mého auta umírající Pavla a jaká se pomalu vkrádala do jinak veselého Honzova obličej.

„Kurva. Kurva. Kurva.“

Nebyl jsem schopný říct nic jiného než to sprosté slovo.

Zhluboka jsem se nadechl a překročil mrtvou ženu. Nakoukl jsem do jednoho pokoje, pak do druhého. Nikde nikdo nebyl.

„Haló? Je tady někdo? Je tady sakra někdo?“ zaječel jsem zoufale.

Nikoho jsem nenašel. Nakonec jsem z baráku vyběhl, jako by mě někdo honil. Byl jsem bez sebe hrůzou. Vzpomínám si, že se mi v hlavě objevovaly vzpomínky a obrazy z různých katastrofických filmů a knih, které jsem jako mladý tak rád hltal. Doklusal jsem k autu.

„Honzo? Honzo, je to blbý, oni...“

Neslyšel mě.

Ležel na předním sedadle, zatínal ruce do potahu a zpod zavřených víček mu vytékaly slzy, mísily se s jeho potem a pomalu kapaly na kůži sedadel. Vedle auta bylo nablito.

„Honzo, kurva tohle mi nedělej!“

Pokusil jsem se s ním zatrást. Slabým hláskem řekl jenom „Zle... je mi zle.“

Pustil jsem ho a zařval na celou vesnici: „TAK JE TADY NĚKDO?! POMOC!“

Výkřik se odrazil od průčelí domů a vrátil se ke mně jako slabá ozvěna. Jinak mi nikdo neodpověděl. Pocit hrůzy a katastrofické myšlenky začala nahrazovat chladná a děsivá jistota. Nebýt nutnosti postarat se o Honzu a Pavlu, asi bych zpanikařil a sesypal se.

Malý obchůdek, jediný ve vesnici, sotva víc než jedna místnost s trochou zboží, byl otevřený. Taky nikdo. Prošel jsem zadními otevřenými dveřmi do obytné části. U dveří k záchodu leželo další tělo, mužské. Opatrně jsem k němu přišel a otočil ho. Ještě žil. I on měl tvář zkroucenou bolestí a byl zalitý potem.

„Pane? Slyšíte mě? Pane? Co se stalo?“

Pohnul se a skrze zařaté zuby vydal slabý sten. Přiložil jsem k němu ucho. Rozeznal jsem jediné slůvko. „Doktora.“

V baráku jsem našel telefon. Fungoval. Zavolaal jsem na záchranku. Obsazeno. Policie. Obsazeno. Z paměti svého mobilu jsem vytáhl číslo na nemocnici. Nikdo mi to nebral. Zkusil jsem namátkou několik telefonů – do práce, kamarádům, do redakce. Mobilní čísla nefungovala vůbec, na pevných linkách to nikdo nebral.

Vyběhl jsem z domu a zkusil vedlejší. Poslední, sliboval jsem si, pak sednu do auta a zkusím Honzu a Pavlu odvézt do města. V domě jsem našel celou rodinu, matku se dvěma malými dětmi ležící v posteli v křečovitém objektu. Všichni tři byli mrtví. Asi. Nedokázal jsem se donutit,

abych jim aspoň zkontroloval tep, místo toho jsem jen položil zoufalou řečnickou otázku: „Co se to kurva stalo? Co? Proč? PROCŮ?!!!“

Odpovědí mi bylo jenom slabé vrzání, vycházející někde z domu. Na schodech vedoucích do horního patra jsem našel další mrtvolu, zřejmě otce rodiny. Ten ale nezemřel na tu podivnou nemoc nebo co to bylo. Oběsil se. Tělo bylo ještě teplé, muselo se to stát sotva před hodinou, možná dvěma.

Vyběhl jsem z domu a utíkal k autu, hrůzou bez sebe.

Když nad tím tak zpětně přemýšlím, zažil jsem si od té doby mnohé nepříjemné věci, smutek, vztek, zoufalství, ale takovou bezbřehou hrůzu jako tenkrát, když Konec začal, to ne.

Přiběhl jsem k autu.

„Honzo, oni jsou všichni mrtví nebo umírají! Stalo se něco hrozného!“

Neodpovídal, jenom slabě sténal.

Chvíli jsem bezradně stál a nemohl jsem se rozhodnout. Jet s nimi do města a nechat Renátu samotnou v chatě? Vrátit se pro ni? Co mám dělat, co mám dělat, ptal jsem se v duchu. Nebo spíš nahlas, protože mi najednou někdo odpověděl.

„Zemřít, chlapče,“ pronesl smutně hlas hodně starého člověka někde za mnou. Rozkašlal se.

Po páteři se mi přelila ledová vlna a strnul jsem šokem. Pomalu jsem se otočil. Za mnou stál malý shrbený stařík, mohlo mu být tak sedmdesát, ztěžka se opíral o hůlku.

„Neboj se, já ti nic...“,“ tuberácké zakašláni ho na chvíli přerušilo. „Nic neudělám. Už nikomu nic, za chvíli taky... lehnu.“

„Co se stalo?“

„Bůhví,“ odpověděl stařík hrobovým hlasem. „Začalo to včera. Pár lidí jelo do města. V televizi se říkalo něco o tom,

že vypukla epidemie té... chřipky. Ale tohle není chřipka, chlapče. Zažil jsem spoustu... epidemií...“ Bolesť zkroutil obličej.

„Ale tohle není žádná... chřipka. Ve vesnici jsem poslední, kdo... ještě může chodit, ale i mně... se dělá hodně špatně. Je to jako mor, ale hrozně... rychlý.“

Zapotácel se.

„Co mám dělat?“ zeptal jsem se znovu bezradně.

Unaveně zakroutil hlavou.

„Už jsem ti to říkal. Asi nás to čeká všechny. Už jsem ležel v posteli vedle staré a... čekal, když jsem slyšel tvůj... křik. Děláš zbytečný rámus. Mrtví neprijdou a umírající... nemůžou. Sbohem, jdu si... lehnout.“

Chtěl jsem na něj křiknout, ať počká. Pak jsem ale místo toho skočil do auta, posadil Honzu, připoutal ho pásem a vyrazil zpátky k chatě. Před očima jsem viděl Renátu, ležící na zemi, umírající. Samotnou.

Hnal jsem auto, jak to jenom šlo. Když jsem se na jedné křižovatce otočil a zkontroloval Pavlu, byl jsem si jistý, že už to má za sebou, jako většina lidí v té malé prokleté vesničce.

Dorazil jsem k chatě a vyskočil z auta. Slyšel jsem hrát tichou muziku z televize.

„Renáto! Renčo!“

Našel jsem ji v posteli, která byla ještě cítit naším raním milováním. Ztěžka dýchala a potila se. Už nevnímala.

Chvilí jsem jenom tak stál a čekal, až to začne i u mě.

Nevím, jak dlouho. Vlastně si moc nepamatuju, co se tenkrát přesně dělo, mám z té doby takové malé okno. Moje mysl to nevydržela a zkolabovala, jak už se mi stalo v napjatých situacích dřív. Asi jsem řval, brečel, vztekal se. Volal Renátu.

Vím, že jsem přenesl blábolícího Honzu a nepříjemně tichou Pavlu do chaty. Uložil jsem je všechny do postele

a pokoušel se pro ně udělat vše, co šlo. Nalil jsem do nich vodu slámkou, donutil jsem je spolknout paralen a nějaké pilule proti chřipce, které jsem našel v lékárnice, a jelikož se třáslí zimou, zabalil jsem je do peřin a pustil jim topení.

Televize, kterou Renáta asi zapnula, než to na ni přišlo, sice hrála, ale běžely v ní jenom nějaké videoklipy a pod nimi titulek „Omlouváme se za technický problém, vysílání bude obnoveno, jakmile to bude možné“. Ostatní stanice nevysílaly vůbec. Asi. Televizi jsem ve vzteku shodil ze stolku a nárazem se rozbila.

Pořád jsem čekal, kdy se začnu třást a zatínat zuby bolestí i já.

Nikdy to nepřišlo.

Návrat do civilizace

*10. srpna roku 0,
středa, odpoledne*

Většinu času jsem strávil s Renátou, myslím, že jsem jí vyprávěl pohádky, které měla ráda, ale jednou za čas jsem se donutil vstát a podívat se na ostatní.

Pavla umřela jako první o několik hodin později, když už slunce začalo pomalu mizet za obzorem. Její smrt mě trochu probrala. Když jsem její chladnoucí tělo přenášel do vedlejšího pokoje, něco se ve mně zlomilo a já zase začal trochu uvažovat.

Strach zabíjí myšlení, vzpomněl jsem si nejasně na citát z nějaké staré knihy. Uvědomil jsem si, že čekám na smrt. Jejich a svou. Musel jsem něco udělat.

Přenesl jsem Honzu a Renátu do auta, připoutal je a vyrazil na cestu do města. Ve vesnici jsem ani nepřibrzdil.

Jel jsem po mizerné okresní cestě hodně přes sto, byl to malý zázrak, že jsem se někde nenaboural. Potkal jsem několik aut, odstavených u silnice. Vevnitř byly postavy, možná někteří z nich ještě žili, nevím, ignoroval jsem je. V tu chvíli mi už záleželo jenom na Renátě. Myslel jsem si, že Honza už to má za sebou. Vypadalo to, že nedýchá.

Ne všichni řidiči dokázali včas zastavit, když na ně přišly první slabosti, někteří se možná i přes hroznou bolest

snažili dojet někam, kde by našli pomoc. Objel jsem několik bouraček. V jednom případě to byl dokonce autobus. Měl jsem pocit, že na mě z vraku někdo mává, ale profrčel jsem kolem plnou rychlostí. Mířil jsem k městu.

Projel jsem několik vesnic a městeček. Všude byl stejný nepřírozený klid, na několika místech dokonce ležela těla na ulici. Když jsem konečně dorazil na dálnici, měl jsem rty nervozitou rozkousané do krvava. Každých pět minut jsem se otáčel a kontroloval Renátu. Stále žila. Bojovala, vždycky bojovala, ať šlo o cokoli.

„Ještě chvíli vydrž,“ prosil jsem ji. A doufal, že i já ještě chvíli vydržím. Doufal jsem, že najdu pomoc, někoho zdravého, někoho, kdo bude vědět, co se stalo. Kdo nám dokáže pomoci.

Na dálnici jsem z autáku vytáhl maximum, ačkoli jsem musel každou chvíli kličkovat, abych nenarazil do některého z nabouraných aut, jejichž počet přibýval s tím, jak jsem se blížil k Brnu. Ulice samotného města byly skoro ucpané. Všude ležela těla. Některá se ještě hýbala, několikrát jsem dokonce vystoupil a zkoušel pomoci nebo volat o pomoc. Všichni ale měli křečovitě zaťaté mimické svaly a umírali.

Chvíli jsem si byl jistý, že tohle nemůže být pravda, že je to jenom další noční můra, vzpomínka na nějaký horor. Ale nikdy jsem neměl takhle živý a dlouhý sen, nebyl v něm jediný časový skok, podivnost, jediná nelogičnost. Jedině smrt.

Na jednom místě jsem musel objet celý blok, protože nákladní avie vrazila do boku tramvaje a oba vraky zatarasily celou cestu. Viděl jsem krvavé louže, zvratky a těla. Otupěl jsem.

I za normálního stavu byly ulice středu města ucpané, teď to bylo ale hrozné. Všude auta. A těla. Když jsem jednu zácpu, vytvořenou řetězovou bouračkou, objížděl přes

chodník, asi jsem někoho přejel. Auto poskočilo a z okénka ke mně dolehl slabý výkřik. Zařval jsem hrůzou a šlápl na plyn.

Ulice kolem nemocnice byly plné aut a těl. Samozřejmě, dalo se to čekat, ale mě v tu chvíli prostě nenapadlo, že se i ostatní pokusí hledat pomoc u doktorů.

Dál jsem jet nemohl. Zastavil jsem, vytáhl Renátu a vzal ji do náruče. Klopýtavě jsem se rozběhl a volal o pomoc. Odpovídala mi ozvěna mého vlastního hlasu a občasně steny. Město bylo nepřírozeně tiché, bylo to ještě horší než v té zatracené vesničce. Tohle místo jsem znal, vždycky bylo živé, všude jezdila auta, v dáli byly slyšet sbíječky používané při nekonečných opravách silnic, lidé na sebe pokřikovali, z domů a kanceláří vyhrávaly televize a rádia. Teď byly slyšet jenom občasně steny. Rudá záře zapadajícího slunce všemu dodávala ještě krvavější, ponuřejší atmosféru, jako z nějakého hororu. Když jsem uslyšel tichý motor auta, dostal jsem radost. O to větší bylo zklamání, když jsem zjistil, že ho vydává starý favorit na volnoběhu, s umírajícím majitelem zhrouceným za volantem. Několikrát jsem zaslechl slabé volání o pomoc, vždy to ale byl někdo nemocný.

Brána nemocnice byla zavřená, kolem ležely hromady mrtvých, topících se ve zvracích. Někteří se ještě pohybovali a sténali. Pár jich prosilo o pomoc, jeden mě dokonce z posledních sil zkusil chytit za nohu. Zařval jsem a uskočil.

Kdyby mi v tu chvíli hlava trochu fungovala, bylo by mi jasné, že to nemá smysl, ale jel jsem na automat, poháněný jednou jedinou myšlenkou. Najít pomoc. Musí tady být někdo, kdo mi dokáže pomoci.

Podařilo se mi najít boční branku, kterou někdo vyrazil. Přes umírající jsem se musel doslova přebrodit. Dostal jsem se až na pohotovost. Dveře do budovy byly vyražené a ucpané nemocnými. Odložil jsem Renátu na kousek

volného místa a odtahal dost lidí, abych se mohl dostat dovnitř. Renátu jsem vzal s sebou. Hrozně jsem se bál, že umře, když u ní nebudu.

Dveře s nápisem *Pohotovost* byly zamčené. Na chodbě leželo několik lidí, většinou mrtvých. S Renátou stále v náručí jsem několikrát mocně kopl a dveře povolily. Strach mi dodal sílu.

I tady byla spousta umírajících. Ti, kteří měli ještě dost sil, se donutili otevřít oči a podívat se na mě. Naděje v jejich očích mě ubíjela, zvláště když se vzápětí změnila ve zklamání.

Mladý lékař seděl opřený o zeď. Vedle něj ležela prázdná láhev od čistého alkoholu a zkrvavený skalpel. Medik si prořízl hrdlo, ale ve tváři měl neklamné znaky Nemoci. Vedle něj ležela zdravotní sestřička s dlouhými vlasy. Musela být krásná a vzbuzovat v pacientech naději, když byla ještě živá, teď měla tvář znetvořenou utrpením a pokrytou zaschlými slzami a mladíkovou krví.

Když to teď píšu, naprosto jasně si uvědomuju, jak k tomu došlo. Lékař, mladý kluk, se ze všech sil snažil pomoci všem těm lidem. Pak mu začala umírat i jeho věrná pomocnice. Nevydržel to. Zamkl dveře a snažil se utěšit dívku, do které byl možná zamilovaný. Když přišly příznaky i na něj, na kuráž vypil láhev alkoholu a podřízl si hrdlo, než Nemoc definitivně skolí i jeho.

Tehdy jsem si ale myslel něco jiného. Řval jsem na něj, proklínal jeho zbabělost, se kterou odešel ze světa dřív, než mohl pomoci mé Renátě. Řev Renátu na chvíli vrátil k vědomí, otevřela oči a bolestně zasténala. Něco jsem jí šeptal, chtěl jsem, ať mi odpoví, ale oči měla zahalené mlhou umírání a bolesti. Políbil jsem ji na čelo, přitiskl k sobě a plakal. Chvilí, dlouho asi ne.

Pamatuju si, že jsem potom ještě nějakou dobu bloumal nemocnicí, otvíral dveře, volal o pomoc, odkopával ostatní

a hledal. V jedné kanceláři jsem našel starého šedovlasého doktora, který stále ještě žil a byl při vědomí. Slabým hlasem mě přivolal k sobě.

„Vy jste... v pořádku?“

„Já ano, ale ona ne! A všichni ostatní taky nejsou! Co se stalo?!“

„Šetřete si síly... Budete je ještě... potřebovat. Nevím. Nikdo... neví. Přišlo to jako blesk z čistého nebe... Chová se to jako nějaký... nervový plyn. Nepodařilo se nám zjistit, co to... způsobuje. Mysleli jsme si..., že nám začíná nějaká... chřipková epidemie. Ale pak najednou..., všichni najednou... onemocněli. V rozpětí... několika hodin.“

Odmlčel se a zašmátral po stole. Až v tu chvíli jsem si všiml, že před ním leží několik injekčních stříkaček a pár lahviček. Nasál něco do stříkačky a vrazil si to do krku.

„To je... adrenalin,“ odpověděl na můj tázavý pohled. „Na chvíličku... pomůže. Mám příznaky už... od poledne. Většinou během půl hodiny... až hodiny... většina postižených upadne... do bezvědomí... S adrenalinem a ... povzbuzujícími... látkami se mi podařilo vydržet... Ale jenom mně... kolega Peterko...“

Když jsem vtrhl do kanceláře plný naděje, měl jsem zúžené vnímání, neviděl jsem kolem sebe, všechno se soustřeďovalo na doktora. Nevšiml jsem si, že není sám. Na zemi leželo další tělo. Druhý doktor ještě dýchal, ale byl už v bezvědomí.

„Snažili jsme se... pomoci. Nešlo to. Málo času. Umírám i já.“

„Co mám dělat, doktore?“ zaprosil jsem.

„Jděte domů..., doufejte..., snad jste se zatím nenakazil... Kde jste byl..., když to... začalo?“

„Na chatě, na horách, ale v poledne se Pavla zhroutila, a tak jsem se snažil najít pomoc, a teď jsem poslední zdravý a už nevím, co mám dělat!“

„Plyn, možná je to opravdu... plyn. Že to napadlo... všechny tak... rychle. Jenom ne vás... Proč?“

Nejdřív jsem si myslel, že mi závidí, že se ptá, proč já jsem zdravý a on umírá. Pak jsem ale pochopil, že to myslí upřímně. Že i když umírá, snaží se zjistit, co se děje a jestli by nemohl pomoci.

„Nevím, doktore... Já nevím!“

„Běžte domů, mladíku... Pořád máte... naději. Třeba se i vaše... slečna vzpamatuje... Snad všichni... neumřou, snad se někteří... uzdraví. Jděte. Jděte pryč,“ vydechl ztěžka. Krůpěje potu mu stékaly po obličejí. Injekce už mu nepomáhaly.

„Sbohem, doktore,“ řekl jsem ztěžka a vyšel z kanceláře.

„Hodně štěstí,“ zašeptal.

Nějak jsem se dostal pryč z nemocnice a vrátil se k autu. Honza ještě pořád žil, i když skoro nedýchal. Jel jsem domů, neměl jsem to daleko. Přes slzy jsem na cestu skoro neviděl.

Před naším domem ležela stará Volavková, domovnice. Už bylo po ní. Neměl jsem ji rád a ani mi jí nepřišlo líto. Vynesl jsem Renátu do druhého patra, protože výtah z nějakého důvodu nejezdil, ačkoli elektřina ještě fungovala, odemkl dveře bytu a položil ji na postel. Vrátil jsem se dolů pro Honzu.

Když jsem se vracel, dveře vedlejšího bytu cvakly.

„Pane Tirman?“ zeptal se váhavě dětský hlásek.

„Marcelko!“ řekl jsem překvapeně.

Marcela byla osmiletá dcerka mé sousedky, roztomilá malá holčička, hlavní Renátin argument, proč bychom se měli konečně vzít a pořídit si vlastní děcko. Měl jsem ji rád, občas jsem si s ní hrál a pomáhal jí s úkoly.

„Maminka je nemocná,“ řekla smutně. „Blinkala. Je moc nemocná. Všichni jsou nemocní.“

„Já vím, Marcelko. Počkej chvíličku.“

Položil jsem Honzu na gauč a vyběhl na chodbu. Marcelka pořád čekala v pootevřených dveřích.

„Ty jsi v pořádku, Marcelko? Tobě nic není?“

„Nene, i jazyk mám hezky červený, podívejte.“ Vyplázl ho na mě. „Ale maminka jenom leží. Asi ji to bolí.“ Utréla si pěstičkou ubrečené oči.

„Pusť mě dovnitř, Marcelko, zkusím se na ni podívat.“

„Pomůžete jí, pane Tirman? Prosím vás, pomozte mamince.“

„Zkusím to,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

V bytě Táni Štěrbové bylo jako vždy úzkostlivě uklizeno, jenom vedle postele, kde ležela majitelka bytu, bylo rozloženo několik dětských knížek. Na nočním stolku stála vedle popelníku a krabičky cigaret sklenička s vodou.

Táňa byla v bezvědomí, skoro nedýchala, puls měla skoro nehmatný. Zaťal jsem zuby.

„Maminka je opravdu moc nemocná, Marcelko, ale snad se uzdraví,“ zalhal jsem.

„Neumře? Pan Potocký odnaproti umřel. Maminka to říkala, než ráno onemocněla.“

„Neumře. Kde máš tatínka?“

„Nevím, domů z noční nepřišel, asi taky umřel,“ vzlykla. Po tváři se jí rozlila další slza.

„Neboj, on přijde,“ zalhal jsem znovu. „Půjdu k sobě domů a uvařím nějaký čaj, donesu i tobě a mamince, dobře?“

„Jo. Slečna Renáta je taky nemocná?“

„Taky.“ Ve tváři se mi musela objevit bolest, protože dítě začalo na oplátku uklidňovat mě.

„Nebojte, neumře.“

„Já vím. Počkej tady. Nikam nechod.“

„Budu hodná.“

Vydržel jsem s pláčem až do bytu. Byl jsem rád, že alespoň Marcelka ne onemocněla. Že nejsem sám, kdo je imunní.

Musel jsem být imunní, jinak už bych byl taky nemocný, říkal jsem si, zatímco jsem vařil slíbený čaj. Začalo to skoro u všech stejně, najednou onemocněli. Nebo byli otráveni nervovým plynem, jak říkal doktor. Že by muslimští teroristi splnili své hrozby a nějak nás otrávil? Snažil jsem se nad tím přemýšlet, zaměstnat ruce a mysl. Chtělo se mi totiž lehnout k Renátě do postele a plakat a zemřít.

Přinesl jsem dvě skleničky silného černého čaje Marcelce a Táně.

„Počkej, než to vychladne. Dám napít Renátě a Honzovi, pak ti přijdu pomoci s maminkou.“

„Dobře.“

Malá holčička konec světa zvládala lépe než já, sice plakala, ale... Nejspíš si neuvědomovala, jaké to má důsledky.

Po lžičkách jsem nalil do Renáty i Honzy čaj. Zkusil jsem naladit televizi, ale už nevysílal ani jeden program, byly vidět pouze obrazy s nápisem *Technická porucha*. Počkal jsem se mi naladit několik rádiových stanic, ale všechny vysílaly jenom hudbu. Vrátil jsem se do vedlejšího bytu. Po první lžičce čaje jsem poznal, že Táňa právě zemřela. Rádio z mého bytu slabě hrálo *Just a perfect day*...

Nevěděl jsem, jak to Marcelce říct.

„Stalo se něco? Pane Tirman?“

Zařal jsem zuby.

„Marcelko. Maminka potřebuje klid. Co kdybychom šli ke mně? Můžeme ji každou chvíli chodit zkontrolovat, jestli něco nepotřebuje,“ řekl jsem nakonec zbaběle. Holčička nebyla úplně hloupá a chvíli se na mě podezřívavě dívala. Pak ale přikývla a popadla do náručí knížky a plyšového dinosaura.

„Tak jo.“

Venku se setmělo. Elektřina našťestí pořád fungovala. Uvařil jsem další čaj, do zpoceně Renáty jsem nalil láhev vody, z toho neustálého pocení musela být úplně dehydrovaná. Když jsem chtěl dát vodu i Honzovi, zarazil mě zápach. Nadělal si do kalhot. Nechal jsem ho zatím tak, nalil jsem do něj vodu, kterou nakonec pomalu spolykal, a pak jsem šel hrát vedle divadlo, že dávám pít mrtvé Táně. Marcelka se mnou našťestí nešla, místo toho hrála karty na mém PDA, na tom samém, na kterém teď pomalu píšu tenhle deníček. Dal jsem jí nějaké sušenky, sám jsem jich taky pár snědl. Uvědomil jsem si, že jsem od rána neměl nic k jídlu, ale nějak jsem hlad ani neměl. Když jsem si vzpomněl na jídlo, zvedl se mi žaludek. Ty pozvracené mrtvoly...

Vzal jsem Táně cigarety, ona už je potřebovat nebude. Nikdy jsem nekouřil, jenom jsem to jako kluk párkrát zkoušel, ale vždycky jsem slyšel, že to uklidňuje. Zapálil jsem si na balkoně, snažil jsem se z dráždivého dýmu nekašlat a sledoval jsem ztichlé město. Vyšel měsíc, byl v úplňku.

„Mně se chce spinkat,“ oznámila mi Marcelka. Nechtěl jsem, aby spala v jednom bytě s mrtvolou, a přesvědčil jsem ji, že může spát u mě. Ustlal jsem jí v obýváku na druhém gauči. Než usnula, šel jsem ještě jednou na oko zkontrolovat Táňu a pak vyprávěl malé pohádku o jeskynním muži a perníkové chaloupce. Holčičce se zpotvořenina líbila a chtěla další. Poslal jsem ji spát. Honza umřel někdy v době, kdy si jeskynní muž přivedl na pomoc mamuta, který perníkovou chaloupku sežral na několik polknutí. Smrděl. Přenesl jsem jeho tělo na balkon a dál kouřil. Dal jsem si panáka, ale ani jedna droga mě neuklidnila. Nebýt malé holčičky spící na mém gauči, rozbrečel bych se, ale bál jsem se, že ji vzbudím.

Ticho noci několikrát narušilo zahoukání alarmu a v jednom případě dokonce výstřel. Předpokládal jsem,